

Για τον Γιώργο Γράφα: Κρατάμε πάντα το "Δεν θα υπακούσουμε", δυναμώνουμε το "Έρχεται η δική μας εποχή"

12.01.19

Συμπληρώνονται σήμερα, 12 Γενάρη, **19 χρόνια από τότε που έφυγε από κοντά μας ο σύντροφος Γιώργος Γράφας.**

Η πρωτοπόρα στάση και πολιτική του στράτευση στην υπόθεση της επαναθεμελίωσης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής αριστεράς κράτησαν το ρεύμα μας σε δύσκολα χρόνια. Το NAP και η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση πορεύονται και σήμερα – με νέα ορμή και προσπάθεια αποφασιστικών βημάτων- στο δρόμο που **περιέγραφε ο σύντροφος Γιώργος Γράφας** στο σημαντικό άρθρο του «*Οργάνωση, Μέτωπο και κίνημα*»:

*«Χωρίς μια πορεία ευρύτερης πολιτικής, κοινωνικής συσπείρωσης που να προβάλλει τη λογική του **αντικαπιταλιστικού επαναστατικού δρόμου** δεν υπάρχει καν διαδικασία συγκρότησης του πολιτικού υποκειμένου. Πόσες προσπάθειες οργανώσεων που έχουν θεωρητικά αποδεχτεί την ανάγκη σύνδεσης της τακτικής με τη στρατηγική του κομμουνισμού γυρίζουν γύρω από τον φανταστικό τους κόσμο με την αυταπάτη ότι αποτελούν την πολιτική πρωτοπορία; Αλλά και πόσες πλατιές πολιτικές και μαζικές συσπειρώσεις γύρω από μια φαινομενικά ή και κάποτε πραγματική – άμεση επαναστατική πολιτική ναυάγησαν γιατί **έλειπε η επαναστατική οργάνωση, η σύνδεση με το στόχο του κομμουνισμού;**»*

Η **πολύτιμη συμβολή του Γ. Γράφα στον καθημερινό αγώνα** και οι πολιτικές του επιλογές, μαζί με τη στάση ζωής του, **σφράγισαν ανεξίτηλα την πορεία του ρεύματος επαναστατικής ανατροπής και κομμουνιστικής απελευθέρωσης**, σηματοδότησαν ευρύτερα την ανασυγκρότηση μιας μαχόμενης Αριστεράς που δεν υποτάσσεται στην αστική πολιτική.

Το **«φυσικά, δεν θα υπακούσω»** στην επιλογή του ενιαίου Συνασπισμού (ΚΚΕ και ΕΑΡ) να συνεργαστεί με τη ΝΔ αρχικά και με το ΠΑΣΟΚ αργότερα το 1989-90 στις κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα, αναπτύχθηκε παραπέρα στο **«Έρχεται η δική μας εποχή»**, η εποχή της εργατικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής και της κομμουνιστικής αντεπίθεσης.

Ο Γιώργος Γράφας γεννήθηκε το 1953 στο χωριό Εξάνθεια της Λευκάδας, Από τα μαθητικά του χρόνια εντάχθηκε στο αντιδικτατορικό κίνημα. Παιδί φτωχής αγροτικής οικογένειας, δούλευε από μικρός το πρωί στην οικοδομή, ενώ το βράδυ πήγαινε σε νυχτερινό σχολείο. Ήταν ένα από εκείνα τα στελέχη του αντιδικτατορικού νεολαιίστικου κινήματος που προέρχονταν από τον εργατικό χώρο, συνδυάζοντας την ταξική προέλευση, θέση και αντίληψη με την κριτική σκέψη, την ευρύτητα πνεύματος και την αστείρευτη δίψα για γνώση.

Μετά την πτώση της χούντας, συμβάλλει στην ανάπτυξη της ΚΝΕ και εκλέγεται γραμματέας

της ΚΝΕ Πειραιά και μέλος του γραφείου του Κεντρικού Συμβουλίου.
Γραμματέας του Κ.Σ. της ΚΝΕ αναλαμβάνει το 1986, σε μια δύσκολη εποχή, καθώς το ρεύμα της μεταπολίτευσης λαχανιάζει, και το ΚΚΕ, όπως και όλο το διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, στρέφεται προς διαχειριστικές λογικές.

Το 1989 θα έρθει σε ανοιχτή ρήξη με την ηγεσία του ΚΚΕ (της Κεντρικής Επιτροπής του οποίου ήταν μέλος) όταν ως γραμματέας της ΚΝΕ αρνήθηκε να υποταχθεί στη δεξιά, συμβιβαστική πολιτική του. Ιστορική έμεινε η απάντησή του προς την ηγεσία του ΚΚΕ «Φυσικά και δεν θα υπακούσω!»

Η «ανταρσία» της ΚΝΕ θα οδηγήσει (μετά και την αποχώρηση στελεχών και μελών του ΚΚΕ) στη δημιουργία, στις αρχές του 1990, του Νέου Αριστερού Ρεύματος (ΝΑΡ). Ο Γιώργος Γράψας συμμετέχει από την πρώτη στιγμή στον καθοδηγητικό πυρήνα, οργώνει όλη την Ελλάδα και δίνει μάχες για να ανοίξει ο δρόμος για τη νέα προσπάθεια. Αργότερα επιστρέφει στο επάγγελμά του, δουλεύοντας πάλι ως γυψαδόρος.

Τα τελευταία χρόνια έδωσε μια σκληρή και περήφανη μάχη εναντίον της βαριάς αρρώστιας, χωρίς να χάνει το κουράγιο του, την ελπίδα και την πίστη του για το δίκαιο αγώνα για μια νέα κομμουνιστική προσπάθεια.

«Έφυγε» στις 12 Ιανουαρίου 2000, νεότερος, πριν κλείσει τα 47 του χρόνια, αλλά **παραμένει πάντα μέσα στις καρδιές των συντρόφων του στην ΚΝΕ αλλά και στις μετέπειτα γενιές που εμπνεύστηκαν από το παράδειγμά του.**

Συνεχίζουμε στο δρόμο που χαράξαμε, ανοίγουμε νέα μονοπάτια, γιατί όπως μας τόνιζε -από πολύ νωρίς, ήδη το 1989- ο σύντροφος Γιώργος:

*«Είμαστε βαθιά πεισμένοι για την επικαιρότητα και την αναγκαιότητα του σοσιαλισμού σαν του μοναδικού δρόμου για την απελευθέρωση του ανθρώπου. Γιατί καμιά στρέβλωση, καμιά τραγωδία αυτών των χωρών δεν μπορεί να 'ναι η δικαιολογία για το σημερινό αποκρουστικό και αντιανθρώπινο πρόσωπο του καπιταλισμού. Αυτού του συστήματος που ζει και αναπτύσσεται μέσα από την κλεψιά της δουλειάς, της ψυχής και της σκέψης εκατομμυρίων ανθρώπων και του αέρα που αναπνέουν. Και πιστεύουμε πως αξίζει τον κόπο να μπούμε στη διαδικασία για να βρούμε μέσα και απ' αυτές τις δραματικές εμπειρίες τις σημερινές απαντήσεις στις μεγάλες αντιθέσεις της εποχής μας, **τους δρόμους που η δική μας πάλη θα συναντηθεί με τους σημερινούς πόθους και τις ανάγκες της μεγάλης πλειοψηφίας των εργαζομένων και με τη σοσιαλιστική προοπτική**».*

[Tweet](#)
